

בש"פ 4179/14 - כפיר ששון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4179/14

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקש: כפיר ששון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 1.6.2014 בעמ"ת 46731-05-14 שניתנה על ידי כבוד השופט ב' צ' גרינברגר

בשם המבקש: עו"ד שמעון קוקוש

החלטה

זוהי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט ב' צ' גרינברגר) מיום 1.6.2014, אשר קיבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט א' חן) והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

1. נגד המבקש הוגש ביום 28.4.2014 כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים, החזקת סכין, ונסיבות מחשידות בכוונת גניבה או פשע. כתב האישום תוקן ביום 1.5.2014, וייחס את האישומים האמורים גם לאדם נוסף (להלן: ירון, וביחד הנאשמים). חלקו הכללי של כתב האישום מתאר סכסוך ממושך בין משפחתו של ירון ובין משפחת אילוז, שבבעלותה המינימרקט (להלן: הקיוסק) בו התרחש האירוע המתואר בכתב האישום. על פי המתואר בכתב האישום,

עמוד 1

ביום 16.3.2014 בשעות הערב איימו הנאשמים על המתלונן, מוכר בקיוסק, בנסיבות מחשידות לביצוע גניבה או פשע. על פי המתואר, הגיע המבקש לקיוסק כשפניו מכוסות במסכה כסופה וצעף שחור, ועל ראשו כובע בוקרים. המבקש נצמד למתלונן והחל לנהל עימו דין ודברים, בעוד ירון עומד בפתח הקיוסק וחוסם את כניסתם ויציאתם של לקוחות. בשלב מסוים בשיחה טפח המבקש על חזהו של המתלונן. בהמשך, נכנס המתלונן לשטח שמאחורי הדלפק הצמוד לקופה והמבקש נכנס אף הוא לאזור זה, והפיל את המקלדת שהייתה מונחת ליד הקופה. המתלונן פנה למבקש ושאל מדוע הוא עושה זאת ומפריע לו לפרנסה, ולאחר זמן מה עזבו הנאשמים את המקום. כשעה וחצי לאחר מכן שבו הנאשמים לקיוסק, כשעל פניו של המבקש מסכה ובידו סכין באורך 14 סנטימטר. הנאשמים תצפתו על הקיוסק, עד ששניים מבני משפחת אילוז שנכחו בשלב זה במקום הבחינו בהם והחלו לרדוף אחריהם. הנאשמים נמלטו, כאשר הסכין עודנה בידו של המבקש. בגין מעשים אלה הואשם המבקש, כאמור, בעבירות של איומים, החזקת סכין ונסיבות מחשידות בכוונת גניבה ופשע. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

2. בית משפט השלום בחן את חומר הראיות הקיים בתיק והגיע למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה נגד המבקש, אולם קבע כי אלו אינן בעוצמה גבוהה, נוכח דלות הראיות בעבירה הלכאורית של החזקת סכין, המבוססת על עדות יחידה של שוטר שישב ברכב בילוש סמוך לקיוסק, והעדר הקונקרטיים למהות האיומים המיוחסים למבקש. בית משפט השלום הוסיף ועמד על מסוכנות המבקש הנלמדת מהמעשים המיוחסים לו ומעברו הפלילי המכביד, הכולל, בין היתר, עבירות של סחיטה באיומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, החזקת סכין, תקיפה כדי לגנוב, איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ניסיון השחתת גוף, נשיאה והובלה של נשק שלא כדין, תקיפת עובד ציבור, חבלה כשהעבריינין מזוין, פציעה והתפרצות למקום מגורים. עוד לא נעלם מעייני בית משפט השלום כי המבקש, שהינו בן 35 שנים, ריצה בעבר עונשי מאסר לתקופות לא מבוטלות. עם זאת, קבע בית המשפט כי יש לבחון חלופת מעצר בעניינו והורה על הכנת תסקיר מעצר. בתסקיר שהוגש לא המליץ שירות המבחן על חלופת מעצר, ולמרות זאת, הורה בית המשפט קמא על שחרורו של המבקש למעצר בית, בכפוף להפקדת ערבויות, הפקדה כספית ואיזוק אלקטרוני. זאת, נוכח התרשמותו מהתמדתו של המבקש במסגרת שיקומית בעבר ("בית חם"), בה השתלב מיוזמתו ונוכח העוצמה הנמוכה שייחס לראיות לכאורה.

3. כנגד ההחלטה האמורה, הגישה המשיבה ערר לבית המשפט המחוזי, אשר התקבל ביום 1.6.2014. בית המשפט המחוזי קבע כי הראיות לכאורה עומדות ברף הנדרש לצורך מעצר עד תום ההליכים, שכן יש בכוחן כדי להביא להרשעה לפחות ברמה הלכאורית, וצוין כי כך גם עולה מתיאורו של בית המשפט קמא את הראיות האמורות, על אף קביעתו כי הן אינן בעוצמה גבוהה. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי הנימוקים שעמדו בבסיס החלטתו של בית משפט השלום לשחרר את המבקש לחלופת מעצר, ובהם "נקודות האור" שעולות מן התסקיר בנוגע לשיקום המבקש ודברי נציג קהילת "בית חם" שסיפר אודות הטיפול שעבר המבקש, אינם טעמים כבדי משקל המצדיקים סטייה מהמלצת שירות המבחן, אשר תיאר את דפוסי חייו העבריינים של המבקש, סבר כי ניכר פער בולט בין הצהרותיו המילוליות לבין מעשיו, והעריך כי הסיכון להישנות עבירה פוגעת מצידו הינו גבוה. כמו כן, תיאר בית המשפט המחוזי את עברו הפלילי המכביד של המבקש, בגינו ריצה מספר שנות מאסר בפועל, ואת התיקים התלויים ועומדים נגדו, בין היתר בעבירות איומים. נוכח מסוכנותו של המבקש הנלמדת מן התסקיר השלילי שהוגש בעניינו ועברו הפלילי המכביד לצד התקיימות של ראיות לכאורה, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחייב מעצרו עד תום ההליכים.

4. מכאן בקשת רשות הערר בה שב המבקש ומדגיש את חולשת הראיות בעניינו. אשר לעבירת החזקת הסכין, מטיל המבקש ספק בעדותו של השוטר. לעניין עבירת האיומים, טוען המשיב כי הסרטון המתעד את שהתרחש בקיוסק, הנעדר אפשרות לשמע, אינו מלמד על התנהגות בעלת אופי מאיים, וטוען כי זו גם המסקנה המתקבלת מעדותו של

המתלונן. ביחס לעבירה של נסיבות מחשידות בכוונה לבצע גניבה, טוען המבקש כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן משכללות את העבירה האמורה, משום שאין כל טענה בכתב האישום כי הנאשמים הגיעו כדי לגנוב, לפרוץ או לבצע פשע, וכך גם טען בתגובתו לכתב האישום. עוד טוען המבקש כי המלצת שירות המבחן הינה מפתיעה ומסתמכת ברובה על הכרות מוקדמת עם המבקש ועל חומר ישן שהיה בידי שירות המבחן. כן טוען המבקש כי ההתדרדרות הקשה שחלה במצבו הנפשי והפיזי בעקבות הפסקת הטיפול שקיבל בין כותלי הכלא, פגמה באפשרות לערוך תסקיר מעצר ממצה המשקף את המציאות בעניינו. לבסוף, הוא טוען כי גם אם ימצא שקיימות ראיות לכאורה בעניינו, יש לשחררו לחלופת מעצר ולתת לו הזדמנות נוספת לשיקום על אף עברו הפלילי, משום שריצה שנים רבות מאחורי סורג ובריח ובשנתיים האחרונות לא הסתבך בפלילים, ואף החל בהליך גמילה ושיקום.

5. דין הבקשה להידחות.

ככלל, רשות לערור בגלגול שלישי תינתן רק במקרים המעוררים סוגיה בעלת חשיבות משפטית, ציבורית או אחרת, החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או כאשר מתקיימות נסיבות קיצוניות, כגון עוול מובהק הנגרם למבקש, המצדיקות סטייה מן ההלכה האמורה (בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-7 (17.4.2011)). לא מצאתי כי הבקשה דן מגלה עילה למתן רשות ערר בגלגול שלישי לפי אמת המידה האמורה. טענות המבקש נטועות בנסיבותיו הפרטניות, והן נדונו והוכרעו על ידי בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי. שתי הערכאות קבעו כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש ומקובלת עלי עמדת בית המשפט המחוזי כי על פני הדברים אין למצוא בראיות אלה חולשה מיוחדת, כפי שסבר בית משפט השלום. כמו כן עמדו שתי הערכאות על מסוכנות המבקש, הנלמדת מעברו הפלילי המכביד ומתסקיר שירות המבחן אשר הצביע על המשך פעילות עבריינית מצידו שעה שהיה מצוי תחת צווי פיקוח. בית המשפט המחוזי קבע כי בהעדר טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה מן ההמלצה השלילית של שירות המבחן לא ראוי היה לעשות כן, אף שמדובר בהמלצה בלבד שאינה כובלת את שיקול דעתו של בית המשפט (בש"פ 3386/07 מדינת ישראל נ' אשד, פסקה 13 (18.4.2007)). קביעתו זו של בית המשפט המחוזי מקובלת עלי אף היא.

6. הבקשה למתן רשות לערור נדחית, אפוא, מכוח הוראות סעיף 53(א1)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו-1996.

ניתנה היום, כ"ו בסיון התשע"ד (24.6.2014).

ש ו פ ט ת